

ΣΤΗ ΣΥΚΙΑ

ΣΤΟ ΠΑΙΔΙ ΜΟΥ

Στις ὄρες τὶς σκοταδερές ποῦ ἡ σκέψη μου βαραίνει
καὶ ἡ ψυχὴ μου ἀνήμεροη λίγη δροσιὰ ζητάει.

ΘΕΩΝΗ ΔΡΑΚΟΠΟΥΛΟΥ

Ἡ θύμησή, στὰ μαγικά
τὰ δίχτυα τῆς με δένει
καὶ πίσω στὰ παιδιάτιμα
τὰ χρόνια μου με πάει.

Καὶ νὰ! τῆς Κρήτης τὰ βουνὰ
καὶ τὰ πλατεῖα χωριάτι
τὸ σπίτι καὶ οἱ βαϊθύσκιωτες
τριγύρω κασιτανιές,
τῶν λειμωνιῶν καὶ τῶν μυλῶν
χρυσάκιμα τὰ χρόνια μου
τὸ περιβόλι τὸ παλιό,
καὶ ὁ τρέλλα! οἱ ζαφορές!

Τὰ δυὸ τὰδέλφια μου μαζί,
πότε με τὰ βιβλία
πότε με τὰ παιγνίδια τους
περνοῦσαν τὸν καιρό.

Ἐγὼ δὲν εἶμι παρὰ μιὰ μονάκι ἐπιθυμία :

Ἐξω νὰ τρέχω ἀδιάκοπα πρὸς ὅ,τι φωτεινό!

Καὶ σμίγοντας με τὴν τρελλὴ τοῦ χωραφιοῦ κατσίκα
ἀντὶς νὰ παίξω σὰν παιδί με τὰλλα τὰ παιδιὰ,
σὲ μιὰ συκιά σκιερὰλωνα καὶ τρώγοντας τὰ σῦκα
πολλές φορές κουβέντιαζα με τὰ μικρὰ πουλιά.

Κι' αὐτὰ ποῦ με γνωρίζανε, στὰ χέρια, στὰ μαλλιά μου
κελαϊδιστὰ τρυπώνανε· κ' ἔγνοιωθα μιὰ χαρά!
Σὰν νὰ χτυπούσανε πολλές καρδιές μες στὴ καρδιά μου,
κ' ἔλεα πῶς εἶμαι τῶν δεντροῦ καὶ τῶν πουλιῶν ἡ Κυρά!

Μὰ ὁ κυνηγὸς ποῦ δριάβαιγεν ἀπόξω ἀπ' τὸ περιβόλι